

José Fabregat.

Amparo Ferrando.

en condicions òptimes, vam comprar el magatzem que està a la Font de la Vila, on ara està un taller mecànic. Allí vam fer reformes per a condicionar-ho. També teníem dos camions que feien el transport de la farina.

Pel que fa al personal, la fàbrica funcionava nit i dia, amb dos torns de 8 hores. Hi havien 6 treballadors i al principi, guanyaven 5 pts cada dia. L'any 74, quan la fàbrica va plegar, el sou d'un treballador estava al voltant de les 400 pts al dia.

També hi havia una persona fixa a les oficines que era el meu cunyat José Ferrando, i jo, que estava de tècnic i també a l'oficina.

La fàbrica funcionava amb dos motors elèctrics, un per moldre i altre per a la llímpia. Tota la instal·lació tècnica era del sistema Marino Goñi, una firma de maquinària dedicada a la molinaria. Teníem cinc molins dobles i dos planxistes que separaven la farina, la tercerilla i el segó.

- Pel que veig, la fàbrica tenia molta activitat....

Sí, ja he dit la quantitat que produïem cada dia. Però mira tot es va acabar.....

- Com va ser el tancar-la?

Bàsicament degut a la competència. Els fabricants formàrem un Consorci. Este Consorci, per tancar, donava una indemnització. Jo m'ho vaig pensar molt. La decisió no fou fàcil. Tancar tenia moltes repercussions no sols a nivell personal sinó també

per als treballadors. Era una cosa que jo havia creat i que m'apassionava. Finalment l'any 1974, em vaig decidir. Però allò em va costar molt. Només li diré que vaig plorar més de deu vegades. Per a cerciornar-se que la fàbrica no produiria més, els representants del Consorci van inutilitzar la maquinària. Encara em dol el recordar-ho, ara després de tants anys.

Amparo Ferrando, la dona de José, que està present en tota l'entrevista, ratifica el que diu el seu marit i intervé:

Tenia molta afició. Venia a casa a dinar, se n'anava a prendre un café i de seguida tornava a la fàbrica i quan no estava allí sempre estava informant-se i llegint sobre el tema.

- José, no van pensar en vendre-la?

No, no. Teníem mitjans de vida i era una cosa tan lligada a mi que em costava massa desfer-me d'ella. Havia passat la major part de la meua vida dedicat a la farinera.

Recordo que el meu pare volia que estudiara, i a mi, el que més m'agradava era tot allò que estava relacionat amb el moldre, els molins, les fàbriques de farina etc.

No tenia cap interès en estudiar cap cosa que no fós allò relacionat amb el moldre. Bé, i també la música, sempre m'ha agradat molt la música. A Benassal ja estudiava música i després aci a les Coves fins i tot vaig pertànyer a la banda de música. Després de